

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy, JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Marie Turkové, a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **A. S.**, zast. Mgr. Ing. Josefem Šikulou, advokátem, se sídlem Praha 1, Štěpánská 49, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 4. 2007, č. j. 61 Az 95/2005 - 27,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 4. 2007, č. j. 61 Az 95/2005 – 27, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalobce (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek Krajského soud v Ostravě (dále též „krajský soud“ či „soud“), kterým byla odmítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí žalovaného dne 27. 7. 2005, č. j. OAM-1299/VL-20-04-2005. Tímto rozhodnutím byla žádost o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

V podané žalobě požadoval žalobce přezkoumání označeného správního rozhodnutí ze dne 27. 7. 2005, č. j. OAM-1299/VL-20-04-2005. Výslovně uvedl, že jeho žádost nebyla prošetřena důkladně, ale jen povrchně a nebyly vzaty v potaz všechny negativní důsledky návratu do Gruzie.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 24. 4. 2007, č. j. 61 Az 95/2005 - 27, žalobu odmítl. V odůvodnění rozsudku přitom uvedl, že vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2005 č. j. OAM-1281/VL-19-08-2005, jakož z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího, z něhož vyplývá, že žalobce o azyl žádá z důvodu

vyhrožování neznámých lidí na Ukrajině, resp. z důvodu legalizace pobytu na území České republiky. Soud uvedl, že tyto důvody nelze podřadit pod důvody uváděné v ustanovení § 12 zákona o azylu. Žádost o azyl, jejímiž jedinými důvody jsou toliko potíže se soukromými osobami, tj. v daném případě vyhrožování ze strany věřitele, je nejen z hlediska ustanovením § 12, § 13, resp. § 14 zákona o azylu zjevně nedůvodná. Důvodem pro udělení azylu by tyto skutečnosti mohly být pouze tehdy, pokud by orgány domovského státu, u nichž by se žalobce skutečně domáhal poskytnutí ochrany, nebyly schopny tuto ochranu před takovýmto jednáním poskytnout. Soud uvedl, že za této situace žalovaný nepochybil, když jeho žádost jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu zamítl. Soud doplnil, že nedůvodné jsou také námitky žalobce týkající se údajného porušení ustanovení správního řádu žalovaným v průběhu správního řízení, resp. překážky vycestování. Závěrem soud uvedl, že s odkazem na uvedené žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel včas kasační stížnost doplněnou posléze podáním ze dne 23. 5. 2007, v níž uvádí, že rozsudek krajského soudu napadá z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně uvádí, že krajský soud zjistil skutkový stav neúplně a z takto zjištěného skutkového stavu vyvodil nesprávné závěry. Dále uvádí, že příčinou útoků proti jeho osobě byla nesnášenlivost mezi gruzínskou a abchazskou menšinou, tedy důvod vymezený zákonem o azylu. Domáhal ochrany u orgánů v Gruzii, ty mu však nebyla schopny poskytnout ochranu. Navrhoval zrušení napadaného rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení.

Ze správního a soudního spisu pro Nejvyšší správní soud vyplynulo, že žalobce podal dne 21. 7. 2005 žádost o udělení azylu, ve které mj. uváděl, že z Gruzie odejel z důvodů pronásledování neznámými osobami. Obdobné důvody odchodu z Gruzie vyplynuly i z pohovoru ze dne 27. 7. 2005, který s ním vedl správní orgán. Ze spisu dále vyplynulo, že rozhodnutím žalovaného dne 27. 7. 2005, č. j. OAM-1299/VL-20-04-2005, byla žádost stěžovatele o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel dne 4. 8. 2005 u Krajského soudu v Ostravě žalobu, ve které požadoval přezkoumání označeného rozhodnutí, protože jeho žádost nebyla prošetřena důkladně ale jen povrchně a nebyly vzaty v potaz všechny negativní důsledky návratu do Gruzie.

O této žalobě rozhodl Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 24. 4. 2007, č. j. 61 Az 95/2005 – 27, a to tak, že žalobu odmítl (výrok č. I.). Současně rozhodl, že žádný z účastníků a Česká republika nemají právo na náhradu nákladů řízení (výrok č. II. a III.). Z odůvodnění rozsudku přitom vyplývá, že krajský soud přezkoumával rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2005 č. j. OAM-1281/VL-19-08-2005, přičemž vycházel mj. z toho, že žalobce odešel do České republiky z Ukrajiny, kde měl i údajné problémy s neznámými osobami. Krajský soud přezkoumával údajné námitky žalobce o neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu, o nevztažení překážek vycestování podle ustanovení § 91 téhož zákona, jakož i údajné porušení ustanovení § 3 odst. 3, § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení.

Nejvyšší správní soud na základě kasační stížnosti přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti. Shledal přitom vadu uvedenou v odstavci

3 citovaného ustanovení, k níž musel přihlédnout z úřední povinnosti. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné **pro nesrozumitelnost**.

Věcné, resp. meritorní, posouzení žaloby směřující proti rozhodnutí správního orgánu může být pouze obsahem rozsudku, kterým soud rozhodující ve správním soudnictví buď zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo vady řízení, nebo v případě, kdy žalobu pro její nedůvodnost zamítne (viz § 78 odst. 1 a 7 s. ř. s.), nikoliv však v případě odmítnutí žaloby.

Z kasační stížností napadaného rozsudku však vyplývá, že krajský soud žalobu výrokem č. I. odmítl, přičemž z odůvodnění rozsudku vyplývá, že žalobu věcně přezkoumal. Odmítnutí žaloby (návrhu) přichází v úvahu pouze v případech výslovně vymezených soudním řádem správním. Mimo jiné je tomu tak tehdy, kdy soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá, nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat, návrh byl podán předčasně nebo opožděně, návrh byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou, návrh je nepřípustný, tedy v případech, které brání věcnému posouzení žaloby, což však nebyl souzený případ.

Navíc je z odůvodnění rozsudku zřejmé, že krajský soud rozhodoval o jiné žalobě, než kterou podal stěžovatel. Krajský soud totiž v rekapitulační části odůvodnění výslovně uvedl, že „*proti uvedenému rozhodnutí žalobce podal včasnou žalobu, kterou napadl výrok o zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné podle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, a dále vytýkal napadenému rozhodnutí absenci výroku o neudělení azylu podle § 14 téhož zákona a o nevztažení překážek vycestování podle ust. § 91 téhož zákona. Dle názoru žalobce žalovaný porušil zák. č. 71/1967 Sb., o správním řízení v platném znění, a to jeho ust. § 3 odst. 3, 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu. Žalovaný dle názoru žalobce také porušil rozhodnutím ust. § 16 zákona o azylu, neboť v jeho případě nebyly naplněny zákonné důvody pro neudělení azylu a resp. minimálně na něj měly být vztaženy překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Na podporu těchto svých tvrzení odkázal žalobce na obsah správního spisu žalovaného a dodal, že z Ukrajiny odešel proto, aby unikl z dosahu neznámých vyděračů. Ti po něm chtěli, aby jim dal nějaké informace o svém zaměstnavateli. Žalobce je však neměl a vyděrači jej fyzicky napadli. To se několikrát opakovalo, poté mu znovu vyhrožovali a nutili jej, aby raději odjel z Ukrajiny. Návratu se žalobce bojí. Z uvedených důvodů navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.*“ Takové skutečnosti však žalobce (stěžovatel) v žalobě netvrdil. Ze soudního spisu, viz výše, nevyplývá, že by stěžovatel v žalobě brojil proti absenci výroku o neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu, či o nevztažení překážek vycestování podle ustanovení § 91 téhož zákona, jak uvádí krajský soud. Stejně tak z něho nevyplývá, že by stěžovatel v žalobě namítal, že žalovaný porušil ustanovení § 3 odst. 3, § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení. Ostatně ze spisu ani nevyplývá, že by žalobce měl problémy s vyděrači na Ukrajině, či z Ukrajiny odešel. V podané žalobě žalobce toliko uvedl, že požaduje přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2005, č. j. OAM-1299/VL-20-04-2005, protože jeho žádost nebyla prošetřena důkladně, ale jen povrchně a nebyly vzaty v potaz všechny negativní důsledky návratu do Gruzie.

Konečně je třeba uvést, že krajský soud v odůvodnění rozsudku nesprávně uvádí, že přezkoumával rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2005 č. j. OAM-1281/VL-19-08-2005. Jak vyplývá ze správního spisu, předmětem přezkumu mělo být rozhodnutí žalovaného ze dne

27. 7. 2005, č. j. OAM-1299/VL-20-04-2005, kterým byla žádost stěžovatele o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, a nikoliv označené rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2005, č. j. OAM-1281/VL-19-08-2005, jak uvedl v odůvodnění rozsudku krajský soud. Ostatně i žalobce v žalobě požadoval přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2005, č. j. OAM-1299/VL-20-04-2005.

Na základě uvedeného je zřejmé, že soud věcně posuzoval v napadeném rozsudku jiné správní rozhodnutí (jiný skutkový děj) a jinou žalobu, než podal žalobce, a navíc žalobu odmítl, ač zákon mu zákon umožňuje v takovém případě žalobu toliko zamítnout, resp. žalobou napadené rozhodnutí zrušit.

Nejvyšší správní soud proto rozhodnutí krajského soudu podle § 110 odst. 1 za použití § 109 odst. 3 s. ř. s. v návaznosti na ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zrušil jako nepřezkoumatelné **pro nesrozumitelnost** a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Ostatně Krajský soud v Ostravě v předkládací zprávě, kterou zaslal Nejvyššímu správnímu soudu společně s kasační stížností, sám doslova uvádí, že *při vyhotovení písemného rozhodnutí na počítači došlo k omylu v použití záhlaví i odůvodnění napadaného rozhodnutí. Proto nebyly odstraňovány vady kasační stížnosti ani vyžadováno vyjádření žalovaného k této kasační stížnosti*.

Námitkami uplatněnými v kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť dospěl-li k závěru, že rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné pro **nesrozumitelnost**, nebylo možné usuzovat na důvodnost či nedůvodnost námitek ve vztahu k takovémuto rozhodnutí.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. je krajský soud názorem vysloveným v tomto rozsudku vázán.

V novém rozhodnutí rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 věty 1 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. října 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu